

Mezey Katalin
Karácsony Kékestetőn, 1952

Ágnes unokámnak

Itt sielt nagyanyátok gyerekkorában,
amikor telente még méteres hó esett.
Itt nem tudott szépen kanyarogni,
mert lesiklás közben nem tudta, hogy
a hegyfelőli lába melyik lehet?
Ezért volt hát minden hiába:
a sztembógni nem akart sikerülni.
Zokogva mászott fel az emeletes ágyba,
mert nem normális, azt mondta apukája.

Este kis fenyővel érkezett meg Anya.
Míg kimentünk a közös vacsorára,
gyertyákat tett rá, s mint egy csillárt,
fölkasztotta a mi szobánkban.
Leégtek a gyertyák, a fenyő ágai is
füstölögtek, csípős szaguk
végiggomolygott a folyosón
és szétterjedt a házban.

Apu az izzó fácskát egy mozdulattal
leszakította,
az ajtóhoz futott, s a hóra dobta.
Gőzölgött, sistergett. Karácsony másnapjára
csak kormos hó, néhány fekete szálka
s egy avarszínű folt maradt utána.

Hű pásztorok

Tőkés Lászlónak

Ezen a forgó földgolyón
elérni többet nem tudunk,
nagyobb szerencsénk nem lehet,
minthogy egy éjjel megnyílik
ott fönt a csillagmennyezet,
s látjuk-halljuk, hű pásztorok,
az angyali seregeket.
Szavukra nyomban indulunk
fölkeresni a nincstelen,
be nem fogadott gyermeket,
és örvendezve hitet teszünk,
hogy Megváltónk megszületett.

Kiss Irén

A Földanya cipellője

Karácsony éjjelén, mikor a
születés titkától borzonganak a fenyőágak,
egy erdőszéli hófödte mezőn
néhány tündérnek és manónak
különös látomása támad:
a szikrázó hóban ott csillámlik
a Földanya fehér selyemcipellője
a hóba ragadva – már elillant belőle
isteni viselője.
Próbálgatják a cipellőt az erdő
nőszellemei – mindegyikük lábára
túl kicsi. Hívják a Völegényt,
akitől, lám, megszökött égi párja:
a Földön nem található, Urát
saját sugárözönében a Szíriuszon
várja.